

La relliscada

Novel·la original d'En BUTIFARRETA

Publicació exclusiva de L'Esquellot Prohibida la reproducció

(CONTINUACIÓ)

... I «El Criteri» de Balme, va solventar-ho tot, perquè ja era precis posar criteri. El senyor Manel feia uns marramius-marramaus que trencaven l'ànima. En Rafelet ens va fer l'efecte, per un moment, que era propietari del bastó llarg, prim i escardalenc del propi senyor Manel i morí amb tots els coneixements, confortat amb els auxilijs de la senyora Mercè, quan va fer l'anec.

En principi ja havia quedat bé l'assumpte: el senyor Manel i la senyora Mercè s'entornarien a viure a aquella caseta del carrer de Ricoma, i l'escombriaire continuaria passant a recollir les escombraries.

L'únic que es trobaria a faltar seria el retrat de l'avantpassat del senyor Manel, que havia quedat desemmarcat i sense fotografia. A la barberia on havia treballat En Rafelet, de barber en tenien un que s'hi assemblava i al seu lloc hi podrien posar aquell. L'únic que calia solventar era si el paquet de cigars que va comprar En Rafelet a Can Calvet el dia que va conèixer la senyora Mercè era de seixanta cinc o de setanta, i això fàcilment se sap anant a preguntar-los-ho personalment.

L'únic misteri que queda en peu és la mort del lloro de la senyora Mercè, que en el dictàmen dels forenses asseguraren que el lloro no havia menjat pinyons torrats i per tant, no es podia morir. Quí, doncs, va matar el lloro? Els veïns? El senyor Manel? En Rafelet? L'escombriaire? En Calvet?... Misteri!!

I ara ja entren a la novel·la uns altres personatges: són els llegidors que venen a demanar-li compte, al director de L'ESQUELLOT, d'aquesta llauna, que ja començava a durar massa. El director, el primer que els diu és que no el culpin de la mort del lloro, perquè en això sí que no hi té cap culpa i que, respecte la senyora Mercè, el senyor Manel, En Rafelet i l'escombriaire, sempre havia cregut que acabaria bé, per la senzilla raó de que hi havia un bastó prim entremig que s'encarregaria de trobar-hi solució. Els llegidors s'exciten, parlen, criden i li fan prometre que s'acabarà la «broma» de la novel·la i que no s'en sentirà a dir mai més res.

I ara nosaltres pensem: Aquest interès dels llegidors perquè s'acabi aquesta llauna no pot tenir fonament? No poden ésser els llegidors els autors de l'assassinat del lloro i de la senyora Mercè? Però no ho volem esbrinar; els hem promès acabar i ja hem acabat.

Sic pace non vobis per omnia secula seculorum llauna llaunorum s'acaborum.

Campeonatos imperiales

Ens trobarem l'altre dia al senyor Xiol, delegat del Granollers S. C. a la Federació Catalana de Futbol, qui d'ençà de l'èxit obtingut en la darrera assemblea no hi veu de cap ull. Canturrejava en plena via pública, «Violetas Imperiales» i aprofitant que no hi veu de content, — com ja hem dit, — el seguirem i taquigràficament copiarem la lletra de la cançó, que ell cantava així:

I

Cuando voy a la «Fede»
pa ver qué se traman,
los federativos contra el «Granollers»
oigo que murmuran
«Ja ens farà la llesca
este jovencito que vé de pagès.»
No està bien que lo diga
porqué hace pavero
pero gràcies a mí estem en el grup A,
pues el Barcelona, amb els de cân Ràbia
per tots els mitjans ens privaven d'entrà.

Estribillo

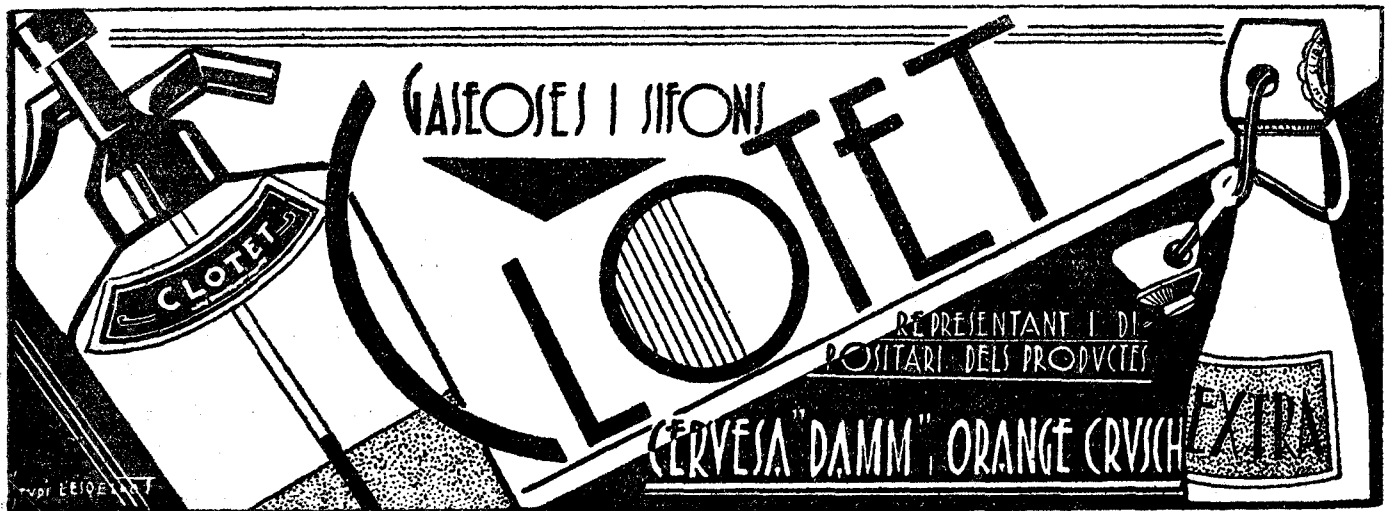
Los clubs de fuera entonan
juntos esta canción:
«Sabadell, Palafrugell, cân Ràbia i Barcelona,
que no hagáis la mona
pide la afición.

II

El doctor Perpinyà
secretario del Barça,
que els dijous vé aci a guarir pàgesets,
si de futboleros
es su clientela
puede despedirse
de fer més quartets;
ni con lios dels uns
ni con oro dels altres
el nostre prestigi
gens han fet minvã;
perqué s'en enterin
junts llancem un ¡¡Hurra!!
pel gran Granollers que ha sabut triomfã.

(A l'estribillo)

MARIUS

4-L' Esquellot